

sky, rystede Pastor Blomberg overbærende paa Hovedet og sagde:

„Han er et stakkels ulykkeligt Menneske!“

I det samme begyndte Klokken at lyde oppe i det hvide Kirke-taarn, der ragede op bag Havens Trækroner, rødt belyst af Aftenskæret. Den rungende Lyd næsten forskrækkede de Fremmede, der ikke var vant til at have den saa nær inde paa Livet. Pastor Blomberg, som øjensynligt helst vilde bort fra Emnet Pastor Fjaltring, gav sig til at le og sagde, at det Klokke-Spektakel i Grunden var uforsvarligt. Sundhedskommissionen burde ligefrem forbyde det.

Hofjægermesterinden indvendte herimod, at Aftenklokken dog lød saa smukt paa Afstand, og at den jo virkelig ogsaa kunde tjene til Opbyggelse, som en Paamindelse om at samle Sindet efter Dagens Uro. Men Pastor Blomberg holdt ikke af Modsigelse, allermindst naar den kom fra hans egne Tilhængere. Skønt han havde henkastet Ytringen uden at mene synderligt med den, nærmest for at sige en af disse lidt vovede Morsomheder, hvormed han paa luthersk Vis holdt af at krydre sin Tale, tog han nu i fuldt Alvor Spørgsmaalet op til Drøftelse.

Han brød sig ikke om den Slags Paamindelser paa Klokkeslet, sagde han. Han skulde have sig frabedt saadan at maatte stille til Andagt paa Kommando. Der var noget katolsk derved, som var ham imod. Gud havde ikke Konsultationstid paa samme Maade som en Læge eller en Prokurator, og hvad det sindbilledlige angik, saa var det for barnligt saaledes at betragte Solen som Vorherres gyldne Lommeur. Det var i Virkeligheden næsten bespotteligt.

Hans Tale udviklede sig efterhaanden til et helt Foredrag, hvorunder Spørgsmaalet svulmede op til en Sag af den alvorligste Betydning for et Menneskes sunde og ærlige Gudsforhold.

Man var imidlertid bleven færdig med at spise. De unge Piger havde rejst sig og gik omkring i Haven. Frøknerne Clausen var begge kønne, friske Brunetter, navnlig den ældste en frodig Evadatter med et Par Øjne, der spillede af Livslyst.

Da der blev taget af Bordet, foreslog Pastor Blomberg, at de